

Kız ve Kookaburra

Çınar BİBER

Kız ve Kookaburra

Çınar BİBER

Maya, Avustralya'da büyük bir bahçesi olan küçük bir evde yaşıyordu. Her sabah penceresinin dışında şarkı söyleyen kuşların sesiyle uyanırdı. Onların cıvıltılarını, ısıklıklarını ve ötüşlerini dinlemeyi çok severdi. Maya'nın sıcak kahverengi bir teni, iki topuz yapılmış kıvrıkcık koyu saçları ve meraklı, ıslıl ıslıl bir gülümsemesi vardı. Her zaman üzerinde küçük bir kuş baskısı olan sarı tişörtünü giyer ve yeşil bez çantasını her yere yanında taşırdı.

Güneşli bir sabah Maya bir sakız ağacının altına oturdu ve gözlerini kapadı. Küçük kahverengi bir kuştan yumuşak bir cık-cık sesi duydu. Sonra uzun bir ağaçtan yüksek bir kahkaha patladı. 'Ha-ha-ha-ha!' Bu bir kookaburraydı! Maya kıkırdadı. Daha önce de kookaburralar duymuştu ama bu özellikle yaramaz geliyordu. Her kuş sesinin nereden geldiğini bulmaya karar verdi.

Maya yeřil antasından defterini ve bir kurřun kalem ıkardı. Bahe iin byk bir daire, evi iin de kk bir ev izdi. Sonra kookaburrayı yeniden duydu. 'Ha-ha-ha!' Ses soldaki yařlı sakız aėacından geliyordu. Kk bir kuř izdi ve yanına 'kookaburra' yazdı. 'Bu benim ses haritam olacak,' dedi.

Maya dikkatle dinledi. Çitten bir willie wagtail şarkı söylüyordu. Ötüşü hızlı ve canlıydı: 'Tatlı-tatlı-tatlı!' Küçük siyah beyaz kuş uzun kuyruğunu aşağı yukarı sallıyordu. Maya haritasında çitin üzerine minik bir kuş çizdi. Sallanan kuyruğu için dalgalı bir çizgiyle işaretledi. Willie wagtail sanki 'Bunu yakaladın mı?' der gibi şarkı söylemeye devam etti.

Sonra Maya çatıdan şakıyan bir saksagan duydu. Sarkısı taşların üzerinden akan su gibi zengin ve köpüklüydü. Çatıya bir saksagan çizdi ve nota işaretleri ekledi. Sonra başlarının üzerinden bir gökkuşağı loris sürüsü cıyaklayarak geçti. Sesleri yüksek ve heyecanlıydı. Maya onları haritasının en üstünde uçarken çizdi ve gürültülü cıvıltıları için parlak kıvrımlar ekledi.

Maya bahçede yavaşça yürüdü, dinlemek için durdu. Çiçek çalılarının yanında küçük bir çalikuşundan yumuşak bir 'cik-cik' duydu. Çiçeklerin içinde saklanan küçük bir çalikuşu çizdi. Sonra fırça çalısı ağacından bir bal yiyici 'çip-çip' diye seslendi. Maya onun sesini de haritasına ekledi. Haritası kuşlarla ve seslerle doluyordu!

Dinlerken Maya bir şey fark etti. Kuşlar sadece gürültü yapmıyordu. Müzik yapıyorlardı! Kookaburranın kahkahası bir davul vuruşu gibiydi. Willie wagtail'in şarkısı hızlı bir dans gibiydi. Saksaganın şakıması güzel bir melodi gibiydi. 'Bu bir orkestra gibi,' diye fısıldadı Maya. 'Ama hiç enstrüman yok!'

Maya sakız ağacının altında hiç kıpırdamadan oturdu. Her sesi duymak istiyordu. Kookaburra yeniden güldü ve bu kez Maya da güldü. 'Ha-ha-ha!' diye taklit etti. Kookaburra başını yana eğdi ve daha da yüksek sesle güldü. Maya'yı sevmiş gibiydi. Maya haritasının ortasına, gagası kocaman açık, kahkaha atan büyük bir kookaburra çizdi.

Sonra Maya yeni bir ses duydu. Bir güvercinden gelen yumuşak, alçak bir gu-guu sesiydi. Yukarı baktı ve güvercinin telefon telinde oturduğunu gördü. Seslenişi nazık ve sakindi. Maya güvercini çizdi ve yanına 'gu-guu' yazdı. Her kuşun kendine özgü bir sesi olduğunu fark etti. Bazıları yüksek, bazıları yumuşaktı ama hepsi güzeldi.

Maya ses haritasına baktı. Kuş çizimleri ve onların sesleriyle kaplıydı. Her sesin nereden geldiğini işaretlemişti. Ama harita sadece resimlerden ibaret değildi. Görebildiğin bir müzik parçası gibiydi. 'Doğanın kendi müziği var,' dedi. 'Ve ben onu her yerde duyabiliyorum!'

Tam o sırada Maya'nın en iyi arkadaşı Rosie geldi. Rosie'nin kısa siyah bir küt saçı ve yaprak şeklinde bir saç tokası vardı. Maya'nın haritasını görünce gözleri kocaman açıldı. 'Vay! Bu ne?' diye sordu. Maya tüm kuş seslerini nasıl çizdiğini anlattı. 'Sen de duyabiliyor musun?' diye sordu Maya. Rosie dinledi. 'Kookaburayı duyuyorum!' dedi sırtarak.

Maya ve Rosie sakız ağacının altında birlikte oturdular. Gözlerini kapadılar ve dinlediler. Kookaburra güldü. Willie wagtail şarkı söyledi. Saksâğan şakıdı. Lorisler cıyıkladı. Harika bir kuş konseriydi! Rosie, 'Sanki kuşlar sadece bizim için çalışıyor,' dedi. Maya başını salladı. 'Ve katılmak için hiç enstrümana ihtiyacımız yok.'

Maya, Rosie'ye kendi ses haritasını nasıl çizeceğini gösterdi. Rosie bir dala bir kookaburra ve çite bir willie wagtail çizdi. Kuş seslerini taklit etmeye çalışırken güldüler. 'Ha-ha-ha!' dedi Maya. 'Cik-cik!' dedi Rosie. Kuşlar onlara cevap veriyor gibiydi. Bu bir müzik ve dostluk oyunuydu.

Kısa süre sonra başka arkadaşlar da Maya ile Rosie'nin ne yaptığını görmeye geldi. Hepsi kuş müziğini dinlemek istiyordu. Maya ses haritasını onlarla paylaştı. 'Siz de kendi haritalarınızı yapabilirsiniz,' dedi. 'Sadece dinleyin ve çizin.' Çocuklar bahçeye dağıldılar, her birinin elinde bir defter ve kurşun kalem vardı, kuşları dinliyorlardı.

Bahçe kuş sesleri ve çocuk sesleriyle doluydu. Herkes gülümsüyordu. Maya mutluydu. Doğanın müziğinin her yerde olduğunu keşfetmişti. Ve her şeyi, yaramaz kahkahasıyla kookaburra başlatmıştı. 'Teşekkürler, kookaburra,' diye fısıldadı. Kookaburra yeniden güldü, sanki 'Rica ederim!' der gibiydi.

O günden sonra Maya hep kuşları dinledi. Güzel şarkılar yapmak için enstrümana ihtiyacın olmadığını biliyordu. Doğanın kendi müziği vardı ve o her yerdeydi. O ve arkadaşları sık sık sakız ağacının altına oturup kuş konserinin tadını çıkarırlardı. Ve kookaburra her zaman en yüksek sesle gülerdi.